

dan Stilling. Jeg troer derfor, at den foreslaaede Redaction ved nærmere Betragtning vil vise sig at medføre større Ulemper, end det ved første Bieskaff kunde synes. Og paa den anden Side skjønner jeg virkelig ikke, at der kunde være noget Bæsentligt imod at blive staaende ved, hvad det tidligere Forslag indeholdt, at nemlig ethvert Skrift, som trykkes her i Riget, skulde forsynes med Bogtrykkerens Navn. En saadan Forfkrift kan dog i Sandhed Intet have imod sig, naar Skriftet ikke indeholder noget Ulovligt; og forudsætter man, at Skriftets Indhold muligt er lovstridigt, bør denne Forbring saameget mindre opgives. Et Skrift, som trykkes, vil jo dog ogsaa i de allerfleste Tilfælde virkelig være bestemt til Offentliggørelse; man har, ved at knytte Bestemmelsen til selve Trykningen af Skriftet, i alt Fald et fast og aldeles bestemt Moment at holde sig til. Vil man sige — og den af de ærede Forslagsstillere, som først havde Ordet, antydede netop dette — at det dog vilde være lidet rimeligt, at Bestemmelsen ogsaa skulde være anvendelig paa Pritis=Couranter, Spisefedler, Bistiftkort o. desl., da maa jeg tillade mig at bemærke, at saadanne trykte Sager vil man, efter den almindelige Talebrug, ikke kalde Skrifter; det vilde ganske vist ikke stemme med den sædvanlige Betydning af Ordet, og det maatte dog upaatvivleligt forudsættes, at Ordet i Loven var taget i den sædvanlige Betydning. Den samme Indvending blev ogsaa i sin Tid gjort gjældende under Provindsialskændernes Forhandling i Trykkesfrihedsagen; men man fandt, at der ikke kunde lægges Vægt paa samme, netop fordi man troede at kunne forudsætte, at saadanne Ting, som Spisefedler, Bistiftkort og Pritis=Couranter, ikke vilde blive henregnede til Skrifter. Jeg for mit Bedfommende holder mig overbevist om, at Domstolene ikke vilde tillægge dette Ord en saa udstrakt Betydning. Forsaavidt man muligt, som Grund til at beholde Forslagsstillernes Udtryksmaade, vilde paaberaabe, at den havde Hjemmel i Grundlovens § 91, hvor det hedder, at Enhver er berettiget til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker, da vilde dette uden Tvivl være en Misforstaaelse, thi det er klart, at Grundlovens § 91 gaar i en anden

Retning; den bestemmer overhovedet ikke Betyngelserne for Ansvar, og mindst for det Slags Ansvar, hvorpå der i Lovforslaget's § 1 er Tale.

Det andet Punkt, jeg skal tillade mig at omtale, er ligeledes berørt af den høitærede Justitsminister, og jeg maa ogsaa i den Henseende tiltræde hans Anskuelse. Jeg troer nemlig, at det er uheldigt, naar Forslagsstillerne i Paragraphens sidste Passus have forandret Udtrykkene: „Den, der forhandler eller paa anden Maade uddeler Skriftet“ til: „Den, der har Dplag af Skriftet til Forhandling eller Uddeling“; thi hvad forståes her ved Dplag? Hvad der i Boghandelen i Almindelighed forståes ved Dplaget af et Skrift, ved Enhver; men herpaa skal jeg ikke beraabe mig, da det er klart nok, at det ikke er denne Betydning af Ordet, hvortil man her har sigtet; det lader sig jo vistnok sige, at der ikke her er nævnt et bestemt Dplag, ikke „Dplaget“, men overhovedet er talt om Den, der har „Dplag“ af Skriftet. Men naar Udtrykket ikke forståes saaledes, maa det være taget i en amplere, men da ogsaa i en, i denne Sammenhæng, noget usædvanlig Betydning, hvorefter det skulde betegne et vist betydeligere Forraad af Exemplarer. Men hvor er Grænsen? Hvormange Exemplarer skulle være nok til at danne et Dplag? Dette vilde det i et givet Tilfælde kunne være heelt vanffeligt at bestemme, og Loven ad denne Vej let kunne omgaaes. Den ærede Forslagsstiller, som først talte, meente vel, at Den, der endog blot havde et Par Exemplarer, allerede kunde siges at have Dplag af Skriftet; men herom har jeg dog virkelig en Deel Tvivl, ligesom det neppe heller stemmer med Motiverne i Betænkningen, hvorefter Forslagsstillerne netop ikke have villet, at det subsidiaire Ansvar skulde paahvile Den, der kun forhandlede eller bortforærede enkelte Exemplarer af et Skrift. Rigtig nok føtede, hvis jeg ikke feiler, den samme ærede Taler til, at den Paagjældende skulde være kommen i Besiddelse af Exemplarerne, for at forhandle eller uddele dem; men der vilde da atter her møde en Vanffelighed, hvis det specielt skulde godtgjøres, at han netop var kommen i Besiddelse af Exemplarerne i den omtalte